

PH - leder jaar weer,Kerst

By MerusCloud

Submitted: December 16, 2007

Updated: December 16, 2007

Een kort kerst verhaaltje, zomaar eentje, zonder een daad werkelijk plot. Want waar het om draait, ben ik vergeten.

33% Hier © M.Selvi

Provided by Fanart Central.

<http://www.fanart-central.net/stories/user/MerusCloud/50364/PH---leder-jaar-weerKerst>

Chapter 1 - leder jaar weer Kerst

2

1 - Ieder jaar weer Kerst

~Ieder jaar weer, Kerst~

33% Hier

Het is alweer lang geleden sinds mijn geliefde het juiste heeft gedaan maar nog steeds is vergeten geen optie voor mij. En dat zelfde geldt voor kerst, op kerst werd ik namelijk bij één van Abel's concerten het podium op gehaald. Het was een duet die we toen zongen, helaas ben ik ieder woord ervan vergeten, ik keek alleen naar zijn betoverende ogen. Maar om een lang verhaal kort te houden, mijn vriendin Karen probeert me nu te koppelen omdat ze me niet meer als een weduwe wil aanzien. Alleen stiekem hoop ik ieder jaar weer, dat de stad's legende uitkomt. Er gaat een lange mythe rond, van generatie tot generatie wordt hij minstens wel één keer aan je verteld. Zo gaat het,

“Als je hebt gewonnen, toch verloren
Dan is er steeds nog, één manier om te scoren
Bij de gene die is
Verdwenen
Gewist
En gegaan
Als je maar genoeg geloofd
Maar wees niet bang, want dan wordt je teleur gesteld.”

Het klinkt raar, maar aangezien ik toch niks meer heb om daad werkelijk in te geloven, probeer ik maar dit.

“Meru! Kom je, we hebben nog veel te doen!” Riep Karen terwijl ik geen enkele reactie gaf, tot dat ze me heen en weer begon te schudden.

We gaan namelijk shoppen voor het kerst gala wat over 2 dagen is, en zoals je al kan raden...niet mijn idee. Eigenlijk hoe verder we de stad in gingen, hoe meer ik merkte dat ze haar gevoelens stiekem op mij projecteerden.

“Karen.” Zei ik, en ze stond stil.

“Laten, we even wat gaan drinken?” Ze gaf geen antwoord en ging naar het winkel centrum om daar te gaan zitten, omdat dan niemand naar je luistert.

“Karen, ik..Hoe kun je?” En ik nam een snelle slok van mijn aardbeien milkshake.

“Waar heb je het over Meru?” Vroeg ze onschuldig, alsof ze blond was. Aan de andere kant, ze is eigenlijk blond, sorry.

“Je vind Matt nog leuk, ik merk het gewoon, met alles wat je uitzoekt! Het is precies zijn smaak. Je moet

er echt over heen komen, je weet dat hij...” Ik maakte mijn zin niet af vanwege Karen haar tranen, waarschijnlijk hebben we het beide lastig. Want Matt vertelde haar met kerst dat hij eigenlijk op jongens viel. Ze zijn al bevriend met elkaar sinds hen geboorte. En sinds die dag, geen woord meer serieus gesproken.

“Laat het zitten Meru, jij denkt toch alleen aan jezelf en doet maar zielig vanwege Abel. Ik ga in ieder geval verder, ik denk er niet meer aan. Maar jij, jij denkt aan niets anders.” Met die woorden liep ze weg. Ik wist dat ze gelijk had, alleen interesseren deed het me niet. Ik, ik was blij dat zij haar milkshake niet had aangeraakt.

Verder op die dag ben ik rond de stad gaan lopen, herinneringen ophalen. Hoe iedereen nu is gekomen waar hij of zij is. En ik, nog steeds stil sta. Maar dan ook echt met alles sta ik stil, zelfs mijn idee voor op het gala. Ik wilde mijn jurk aantrekken, die eigenlijk was bedoeld voor de bruiloft. Als ik ooit zou trouwen met Abel.

En zo verliep de rest van mijn weekend, als een slakke gang terug het verleden in. Tot het helaas weer maandag was, school. Toen ik te laat het lokaal binnen kwam, werd het muis stil. Ook keek iedereen naar me, alsof ik naakt was, of de meest erge puist had ooit. Later kwam ik er achter dat er iets achter me stond op het bord waar ze naar keken, best wel opluchtend. Toch ging ik het nog wel na vragen aan Karen in de pauze. Maar onverwachts kwam ze naar mij toe.

“Meru, kom 's mee naar buiten.” En ze pakte niet mijn hand zoals ze gewoonlijk deed.

“Ben je het dan echt vergeten?” Vroeg ze me eenmaal toen we achter de school stonden. Het zou inderdaad best kunnen dat ik weer eens iets ben vergeten.

“Kan je iets preciezer zijn Karen.” En hoopte op een reactie waarvan ik al wist die niet te krijgen.

Ook de rest van de dag, heeft niemand meer wat tegen me gezegd. Wel had ineens iemand mijn lokker ingepikt na school tijd. Ze gooiden alles eruit alsof het troep was. Ik deed alsof het me niks deed, maar toch.

Op weg naar huis heb ik mijn boekentas met inhoud in de vuilnisbak gezet terwijl de buurvrouw daar naast stond te gillen van angst, geen idee waarom. Eenmaal thuis begon ik als een bezetenen alles zo perfect mogelijk aan te trekken, en zelfs de make-up die ik zoveel jaren geleden heb geplant op gedaan.

Maar tot mijn teleurstelling, toen ik de gala binnen kwam, terwijl ik zoveel moeite had gedaan, leek niemand naar mij te kijken. Maar toen Karen kwam fluisterde ze dat ik naar het balkon buiten moest komen naast de balzaal.

“Zeg Meru, weet je het dan ook echt niet meer?” Ik wist nog steeds niet waar ze het over had.

“Sorry, maar is dat dan noodzakelijk, waarom zegt niemand wat tegen me?! Na al die moeite...” maar toen gaf ze me de klap, die de tranen tegen hielden.

“Ik wil je het best vertellen, maar het is beter als je het zelf uitvindt.” En waarneer Karen wegliep zag ik haar in de weerspiegeling van de vloer huilen. Maar wat me opviel toen ik haar wilde volgen, had ik tot

mijn verbazing geen spiegelbeeld.

Toen herinnerde ik het me weer. Hoe kon ik het vergeten, ik liep toen vervolgens terug het balkon op en sprong over de rand. Zo snel als ik kon ging ik naar de stad, de eerste kleding winkel die ik daar zag ging ik in, zoekend naar een spiegel. En tot mijn teleurstelling, onzichtbaar. Waarom Karen mij nooit heeft verteld dat ze dit soort dingen zag, zal niemand weten. Toch hield het me niet tegen van geloven. Zoals ieder jaar weer is in de stad een gedenk plek in het middelste puntje, waar meeste mensen uit verhalen hun 'mythe' hebben mee gemaakt.

Ik ben daar vervolgens gaan zoeken of er nog een bevestiging was. Ik stopte even met zoeken toen ik een vrouw zag, met middeleeuwse kleren.

"Hé, soortgenoot." Riep ze naar me en maakte vervolgens een gebaar om te komen zitten. Ze begon vervolgens uit het niets te vertellen.

"Mijn man leeft nog, maar geloofd niet in dit soort verhaaltjes zei hij me altijd. Dus dit jaar zal ook weer verspilde moeite voor mij zijn. Wat is jouw verhaal meisje?"

"De mijne is al heen gegaan als U begrijpt wat ik bedoel. En ik, ik was vergeten dat ik ook dood was. Vandaag kwam ik er weer achter..."

"Maar dan heb je in ieder geval één voordeel, als hij er is, zal je hem zien." Vervolgens bedankte ik haar voor de steun en ging weer verder zoeken. Het duurde ook niet lang voor dat ik opboste tegen een iets grotere man met een lange cape en een hoed die zijn gezicht verbergt.

"Hoi, Meru."

"Hoe, weet je mijn naam?"

"Is daar een antwoord met woorden bij nodig?" en hij zoende me. Ik had het kunnen weten, of misschien deed ik dat. Maar één ding wist ik weer zeker, ik zal weet wachten op de volgende adem van kerst, want wie weet. Zal hij me dan eindelijk mee nemen, zoals ik vele jaren geleden heb uitgedacht als geen ander.